

Лекція патріотизму

Для поколінь Полaków Костишнівка була і є місцем szczególnym, które wciąż żyje polską tradycją i historią. Właśnie w tej polskiej miejscowości Wołynia latem 1916 roku, odbyły się najtrudniejsze i najkrwawsze boje na szlaku polskiego żołnierza.

Polska Góra, Reduta Piłsudskiego i Polski Lasek to miejsca, gdzie hartowano charaktery i osobowości, w których zrodziła się legenda i nadzieja na zwycięstwo i odrodzenie z niebytu państwowości Polski. Bohaterstwo Legionów pod Kostiuchówką, pozwoliło zaprezentować Europie Polski Sztandar, umocnić wiarę polskiego narodu we własne siły. Krwawy „wołyński sprawdzian” nie poszedł na marne, w listopadzie 1918 Legiony już walczyły o granice swojego niepodległego państwa.

Już tradycyjnie, na początku listopada, na Wołyn do Kostiuchówki wyrusza sztafeta rowerowa po Ogień Niepodległości. Sztafeta jest wspaniałą lekcją patriotyzmu i formą upamiętnienia i utrzymania tradycji, której korzenie sięgają do międzywojennej tradycji.

3. listopada harczerki i harczerze z Hufca ZHP w Zgierzu, po raz dwunasty ruszyli z Polski do Kostiuchówki po Ogień Niepodległości. W dniu następnym odbyła się msza święta w intencji Ojczyzny, w łuckiej Katedrze p.w. Św. Apostołów Piotra i Pawła. Jak zawsze interesującym było dla braci harcerek szwedzenie Łucka i spotkanie z przyjaciółmi.

Dzień 5. listopada rozpoczął się apelem na cmentarzu w Polskim Lasku pod Kostiuchówką. W uroczystościach wzięli udział przedstawiciele duchowieństwa i reprezentacje polskich instytucji centralnych, przedstawiciele Konsulatu Generalnego RP w Łucku, przedstawiciele władz i organizacji społecznych, reprezentacje szkół z Polski i Ukrainy. Po wystąpieniach gości honorowych i modlitwie, nastąpiło uroczyste Pobrańce Ognia Niepodległości z mogił legionerów.

Razem z młodzieżą polską i ukraińską, kwiaty i wieńce złożyli m.in. Pan minister Maciej Klimczak z Kancelarii Prezydenta RP, zastępca dyrektora Na-

rodowego Centrum Kultury Edward Chudzik, naczelnik ZHP Pani harcmistrz Małgorzata Sinica i zastępca głównego inspektora nadzoru budowlanego Jacek Szer. Jak zawsze, liczną była delegacja województwa łódzkiego na czele z paniami, wojewodą Jolantą Chelmińską i wicemarszałkiem województwa Dorotą Ryl. Z konsulami Konsulatu Generalnego w Łucku, panami Krzysztofem Sawickim i Tomaszem Dwornickim, kwiaty składali przedstawiciele władz ukraińskich na czele z panem Piotrem Zinczukiem, przewodniczącym Rady Rejonu Maniewiczze.

Po błogosławieństwie udzielonym przez ks. proboszcza Andrzeja Kwiczali Sztafeta Rowerowa „Ogień Niepodległości” ruszyła w drogę. W drodze do cmentarza w Wołczesku, Sztafecie asystowali prawie wszyscy uczestnicy uroczystości. Ciepło pożegnano harczerzy, którzy mieli przed sobą do pokonania „tylko” 700 kilometrów w zimnej i deszczowej listopadowej aurze. Dla młodych ludzi to wielkie wyzwanie, ale również wyróżnienie i wspaniała lekcja patriotyzmu.

Ogień Niepodległości z Kostiuchówki, wieziony na Centralne Obchody Święta Niepodległości do Warszawy, po „drodce” odbierany jest także przez młodzież i władze wielu miejscowości, m.in. Hrubieszowa, Zamościa, Chelma, Lublina i wielu innych, przez które przejedzie Sztafeta.

P.S. Serdeczne słowa podziękowania i uznania dla dyrektora Centrum Dialogu w Kostiuchówce Pana harcmistrza Jarosława Góreckiego, który jak zawsze, z honorem pełnił obowiązki gospodarza Domu i Uroczystości.

Walentyn WAKOLUK

Урок патріотизму

Для багатьох поколінь поляків Костишнівка була і є особливим місцем, яке все ще живе польською традицією та історією. Саме в цьому польському селі на Волині влітку 1916 року відбулися найважливіші і найкривавіші бої на військовому шляху польського солдата.

Польська Гора, Редута Пілсудського і Польський Ліс – місця, де гартувалися характери і особистості, у яких народилася легенда і надія на перемогу та відродження з небуття польської державності. Героїзм Legionów під Костишнівкою дозволив продемонструвати Європі польський штандар, зміцнити віру польського народу у власні сили. Кривавий «волинський екзамен» не був даремним: у листопаді 1918 року Legiony вже боролися за кордони своєї незалежної держави.

Уже традиційно на початку листопада на Волинь, до Костишнівки, вирушає велосипедна естафета, щоб узяти тут Вогонь Незалежності. Естафета є добрим уроком патріотизму і способом увіковічнити і підтримати традицію, коріння якої – у традиції міжвоєнній.

3 листопада харцери із Загону Спілки польських харцерів у місті Згезх у дванадцять вирушили з Польщі до Костишнівки за Вогнем Незалежності. Наступного дня відбулося богослужіння за Батьківщиною в Кафедральному костелі Святих Апостолів Петра і Павла. Як завжди, харцером було цікаво відвідати Луцьк та зустрітися із друзями.

5 листопада день розпочався «перекличкою полеглих» на кладовищі в Польському Лісі під Костишнівкою. В урочистостях взяли участь представники духовенства та делегації польських центральних органів влади, представники Генерального консульства RP в Луцьку, органів влади та громадських організацій, шкіл із Польщі та України. Після виступів почесних гостей та після молитви було урочисто запалено Вогонь Незалежності на могилах legionerów.

Разом із польською та українською молоддю квіти та вінки поклали міністр Мачей Клімчак з Канцелярії

Президента RP, заступник директора Національного центру культури Едвард Худзік, керівник Спілки польських харцерів харцимістш Малгожата Сініца і заступник головного інспектора будівельної інспекції Яцек Шер. Як завжди, чисельною була делегація з Лодзького воєводства на чолі з воєводою Йолантою Хелмінською і віце-маршалом воєводства Доротою Риль. Разом із консулами Генерального консульства RP у Луцьку Кшиштофом Савіцьким і Томашем Дворніцьким квіти поклали представники українських органів влади на чолі з головою Маневичської районної ради Петром Зінчуком.

Після того, як прощоб Анджею Квічала благословив велосипедну естафету «Вогонь Незалежності», вона вирушила в дорогу. На шляху до кладовища у Вовчеську естафету супроводжували майже всі учасники урочистостей. Тут вони тепло попрощалися із харцерами, які ще мали перед собою «лише» 700 км холодної та дощової listopadowoї дороги. Для молодих людей – це великий виклик, але також нагорода та прекрасний урок патріотизму.

Вогонь Незалежності з Костишнівки, який везуть у лампадках на День незалежності до Варшави, по дорозі отримують молоді та органи влади багатьох населених пунктів, зокрема, Грубешова, Замостя, Холма, Любліна і багатьох інших, через які проходить естафета.

P.S.: Висловлюємо слова щирої вдячності директорові Центру Dialogu в Костишнівці – харцимістшу Ярославові Гурецькому, котрий, як завжди, з честю виконував обов'язки господаря дому та урочистостей.

Walentyn WAKOLUK

Нестор польського туризму Nestor polskiej turystyki

За своє життя подолав пішки майже 140 тис. км

W ciągu życia przeszedł pieszo 140 tys. km

str. 4

Дух Шульця панував у Луцьку Duch Schulza panował w Łucku

Актори дрогобичького театру вперше виступали в Луцьку.

Акторzy z drohobyckiego teatru po raz pierwszy przebywali w Łucku.

str. 5

KOZAK SYSTEM: «Жити треба тут, в Україні» KOZAK SYSTEM: „Mieszkać należy tutaj, na Ukrainie”

Треба вчитися. Нічого не буває одразу.

Trzeba uczyć się. Nic nie jest natychmiast.

str. 6

Пілсудський у Маневичах Piłsudski w Maniewiczach

Малювала сторінка з життя Маршала.

Mało znane wydarzenie z życia Marszałka.

str. 8

Не стало Людими-легенди Odszedł Człowiek-legenda

Найменше мене потребують українці. Я для них чужий.

Najmniej jestem potrzebny Ukraincom. Jestem dla nich obcy.

str. 10

Наш передплатний індекс: 49053

Mieczysław Orłowicz – autor pierwszego turystycznego przewodnika po Wołyniu

Мечислав Орлович – автор першого туристичного путівника по Волині

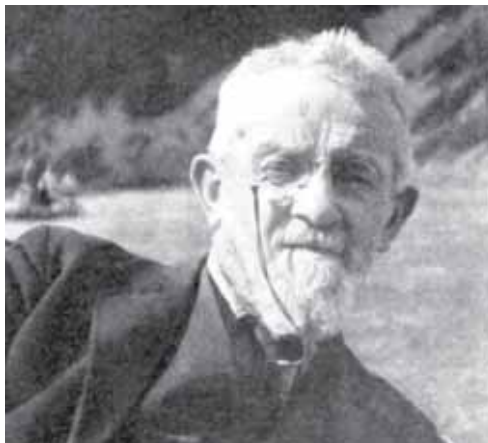
Wybitny polski podróżnik i krajoznawca w ciągu życia przeszedł pieszo 140 tys. kilometrów.

Відомий польський мандрівник і краєзнавець за своє життя пройшов пішки 140 тисяч кілометрів.

Książka doktora Mieczysława Orłowicza „Ilustrowany przewodnik po Wołyniu”, wydana w Łucku w 1929 roku, stała się obecnie unikalnym egzemplarzem. Znajduje się ona w Wołyńskim Muzeum Krajoznawczym, w Muzeum Książki w Ostrogu, mają ją też niektórzy kolekcjonerzy i badacze. Udało mi się kupić w Lublinie przedruk tego przewodnika z 1929 roku, który ukazał się w wydawnictwie „Ruthenus” w Krośnie w 2004 roku. Książka należy do rzadkości, chociażby dlatego, że jest to pierwszy turystyczny przewodnik po Wołyniu.

Romanowie. Przyjechawszy na nowe miejsce, młody Orłowicz przede wszystkim interesował się jego historią i geografią. Orłowicz studiował prawo na Uniwersytecie Lwowskim. Jednocześnie był studentem Akademii Handlowej w Wiedniu. Uczęszczał także na wykłady z historii sztuki, z geografii oraz historii we Lwowie i Krakowie. Podczas studiów i podróży po Europie, zainteresował się turystyką. Dla młodego badacza, przede wszystkim, atrakcyjne były góry. W 1904 zaczął organizować wycieczki w Tatrach. W 1906 roku, jako doktor prawa, założył we Lwowie Akademicki Klub Turystyczny i stał się jego prezesem. Był także współzałożycielem Akademickiego Związku Sportowego. Często organizował podróże w Karpaty. W 1914 roku wydał „Ilustrowany przewodnik po Galicji”.

W 1917 roku, podczas niesienia służby w Przemysłu, napisał „Ilustrowany przewodnik po Przemysłu i okolicy”. W okresie międzywojennym Orłowicz uczynił wiele dla rozwoju turystyki w Polsce. Po II wojnie światowej aktywnie działał na rzecz odnowienia turystyki w kraju zdevastowanym wojną, kształtowaniu kadry turystycznej. W latach

organizować wycieczek i sam często wędrował z plecakiem na ramionach. Zmarł 4 października 1959 roku w wieku 78 lat. Pochowany został w Warszawie – w Alei Zasłużonych na Powązkach. Jego imieniem nazwano ulicę w stolicy Polski, szlaki turystyczne, dom turystów i turystyczny klub. W 1970 roku w Warszawie wydana została książka Orłowicza „Moje wspomnienia turystyczne”.

Dziadek z plecakiem na ramionach

Na początku należy opowiedzieć czytelnikom kilka słów o autorze, który kochał to, co robił, był prawdziwym entuzjastą, zrobił dużo dla rozwoju turystyki, dla promowania zabytków w Polsce, w tym i na Ukrainie Zachodniej, która wówczas była częścią Rzeczypospolitej. Opisał on pasma górskie całej Europy, wydał dziesiątki przewodników po miastach, krajach, regionach. Nazywano go chodzącą encyklopedią turystyki i krajoznawstwa.

Wybitny polski podróżnik, Mieczysław Orłowicz urodził się 17 grudnia 1881 roku we wsi Komarno niedaleko Lwowa. Rodzina często przenosiła się z miejsca na miejsce ze względu na pracę ojca. Znaczną część dzieciństwa Mieczysław spędził u swojego wujka Iwana Kraskiewicza w Pruchniku. Orłowiczowie mieszkali także w Dębicy, Jarosławiu, Samborze,

1919-1932 stał na czele Samodzielnego Referatu dla Spraw Turystyki przy Ministerstwie Robót Publicznych, a w latach 1932-1939 oraz 1945-1952 kierował referatem w Wydziale Turystyki w Ministerstwie Komunikacji. W ostatnich latach życia był członkiem Komitetu ds. Turystyki przy Prezydium Rządu. Będąc już w wieku podeszłym nie przestawał or-

Nestor polskiej turystyki

Szacuje się, że w ciągu życia podróżnik przeszedł pieszo prawie 140 tys. km. Trudno w to uwierzyć, bo jest to trzykrotna długość równika. W swoich przewodnikach opisał kilka setek tras turystycznych, autor wielu artykułów, notatek, recenzji w zakresie turystyki i krajoznawstwa. Chyba dlatego był nazywany przez rodaków Nestorem polskiej turystyki.

Jego przewodnik po Europie, jest jedną z najciekawszych książek o tematyce turystycznej XX wieku. Poświęcony jest Środkowo-Wschodniej Europie. Autor podaje najważniejsze trasy turystyczne Polski, Litwy, Łotwy, Estonii, Finlandii, Rosji, Białorusi, Ukrainy, Gruzji, Armenii, Azerbejdżanu, Uzbekistanu, Mołdawii, Czech, Słowacji, Węgier, Austrii, Bośni i Hercegowiny, Niemiec, Szwajcarii. Podaje także plany centrów 17 miast, kolorową mapę Europy i schemat kolei. Liczne ilustrowane przewodniki po miastach, krajach i miejscowościach, do dziś wywołują zainteresowanie historyków i są niezbędnym źródłem podczas pisania książek o tematyce krajoznawczej.

Wśród przewodników Orłowicza czołowe miejsce zajmuje „Ilustrowany przewodnik po Wołyniu”. Zaczyna się on dedykacją Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej profesorowi Ignacemu Mościckiemu na pamiątkę jego wizyty na Wołyniu. Mościcki

i jednocześnie w torowelskiej akademii Wiedzy. Widywał także лекції z historii mистецтва, географії, історії у Львові, Кракові. Під час навчання і подорожей по Європі він захопився туризмом. Молодого науковця особливо приваблювали гори. У 1904 році почав організовувати екскурсії по Татрах. У 1906-му, ставши доктором правничих наук, заснував у Львові Академічний туристичний клуб і став його президентом. Також був співзасновником Академічної спортивної спілки. Часто організовував мандрівки у Карпати. У 1914 році видав «Ilustrowany путівник по Галичині».

У 1917 році, під час військової служби в Перемишлі, він написав «Ilustrowany путівник по Перемишлю і околицях». У міжвоєнний час Орлович багато зробив для розвитку туризму у Польщі, після Другої світової війни він брав активну участь у відновленні туризму в поруйнованому краї, вихованні туристичних кадрів. Працював у 1919-1932 роках референтом з туризму у Міністерстві громадських робіт, а в 1932-1939 і 1945-1952 — референтом у туристичному відділі Міністерства шляхів сполучення. В останні роки також співпрацював як член комітету у справах туризму при Президії уряду. Невгамовний дідуся уже в похилому віці не переставав організовувати екскурсії і сам часто вирушав у мандрівки з рюкзаком за плечима. Помер він 4 жовтня 1959 року у 78-річному віці. Похований у Варшаві на Алеї заслужених кладовища на Повонзках. Його іменем названі вулиця у польській столиці, туристичні шляхи, будинок туристів і туристичний клуб. У 1970 році в Варшаві вийшла посмертна книга Орловича «Мої туристичні спогади».

Дідуся з рюкзаком за плечима

Насамперед, хотілося б сказати читачам кілька слів про автора, людину залюблену у свою справу, справжнього ентузіаста-сподвижника, котрий зробив багато для розвитку туризму, для популяризації історичних пам'яток у Польщі, в тому числі і в Західній Україні, яка в той час входила до Речі Посполитої. Він описав гірські пасма всієї Європи, видав десятки путівників по окремих містах, краях, регіонах. Сучасники називали його ходячою енциклопедією туризму і краєзнавства.

Знаменитий польський мандрівник Мечислав Орлович народився в селі Комарне поблизу Львова 17 грудня 1881 року. Сім'я часто переїжджала з одного місця в інше з зв'язку з роботою батька. Значну частину дитинства Мечислав провів у свого дядька Івана Красківського в Пручнику, проживавши Орловичі також в Дембці, Ярославі, Самборі, Романові. Прибувши у нову місцевість, молодий Орлович, в першу чергу, цікавився історією і географією цього краю. Навчався Орлович на правничому факультеті Львівського університету,

маршрути Польщі, Литви, Латвії, Естонії, Finlandії, Росії, Білорусі, України, Грузії, Вірменії, Азербайджану, Узбекистану, Молдови, Чехії, Словаччини, Угорщини, Австрії, Боснії і Герцеговини, Німеччини, Швейцарії. Вміщено плани центральної частини 17 міст, кольорова карта Європи та схема залізничних колій. Численні ілюстровані путівники по містах, краях і землях досі викликають інтерес у дослідників історії і є незамінним джерелом для написання краєзнавчих книг.

Серед цих творів чільне місце займає й «Ilustrowany путівник по Волині». Відкривається він посвятою Президенту Речі Посполитої професорові Ігнацію Мосціцькому на пам'ять про його перебування на Волині. Додамо, що президент Мосціцький відвідав Волинь у червні 1929 року. Книга вийшла накладом Волинського товариства краєзнавчого і охорони пам'яток минулого в Луцьку за фінансування Міністерства громадських робіт. Автор висловлює щиру вдячність за допомогу в укладанні путівника керівнику дирекції громадських робіт у Луцьку, президентові Волинського товариства краєзнавства і опіки над пам'ятниками минулого Францішкови Ксензопольському.

Путівник Орловича цікавий не лише тим, що це перша на Волині такого напрямку книга. За його допомогою ми можемо відкрити для себе наш край, який він був більше як 80 років тому. Автор подає коротку характеристику волинської землі в географічному, демографічному, статистичному та історичному планах, розповідає про найбільш магнатські родини, описує культурно-мистецькі, архітектурні пам'ятки. Також дає практичні поради для організаторів екскурсій та мандрівників. У другій частині описано 25 туристичних маршрутів, які починаються з Луцька. У книзі майже 400 сторінок, 111 ілюстрацій, додається карта Волинського воєводства.

У Луцьку було більше десяти готелів

Кілька слів про те, яким був Луцьк наприкінці 20-х років минулого століття. Залізницею до міста можна було доїхати з Ківерців, через які пролягала головна залізнична колія Варшава-Люблін-Ковель-Здолбунів. Залізничний вокзал – величкий дерев'яний будинок, який був за два кілометри від міста (нині тут – ресторан «Світлофор»). З вокзалу за один злотий від особи можна було доїхати в місто автомобілем чи кінною бричкою. У Луцьку

Інформація волинська Волинська інформація

У ході парламентських виборів на Волині в одному районі (Любешівському) перемогла Комуністична партія. В інших районах більшість голосів віддано за «Батьківщину».

Podczas wyborów parlamentarnych na Wołyniu w rejonie lubieszowskim zwyciężyła Komunistyczna Partia. We wszystkich innych rejonach najwięcej głosów oddano na „Batkowszczyznę”.

У луцькому Центрі туристичної інформації та послуг розпочинає діяльність пункт обміну книжками – bookcrossing. Книжки, якими Ви бажаєте поділитися, можна принести за адресою: вул. Сенаторки Левчанівської, 2.

W łuckim Centrum Informacji Turystycznej i Usług zostanie otwarty punkt uwalniania książek – bookcrossing. Książki, które chcą Państwo oddać, można przynieść pod adresem: ul. Senatorki Lewczaniwskiej 2.

У будинку, в якому жила Леся Українка у Луцьку, руйнується стіна на першому поверсі. Це, як зазначили експерти, що оглянули будинок, може призвести до обвалу будинку.

W domu, w którym mieszkała Łesia Ukrainka w Łucku, rujnuje się ściana na parterze. Według ekspertów, którzy obejrzyli dom, może to doprowadzić do zawalenia się domu.

У луцькому соборі поміняли в'язнів Соловків, яких 75 років тому розстріляли в урочищі Сандармох на півдні Карелії. Серед них – українські культурні, державні та громадські діячі, науковці, священники, військовослужбовці.

W Łucku w katedrze prawosławnej uczczono pamięć więźniów z Wysp Solowieckich, których 75 lat temu rozstrzelano w uroczysku Sandarmoch. Wśród nich – ukraińskich działaczy kulturalnych, państwowych i społecznych, naukowców, przedstawicieli duchowieństwa, wojskowych.

Міський автобус А20111, виготовлений на автозаводі в Луцьку, ввійшов до переліку 100 кращих товарів України, що були визначені у рамках Всеукраїнського конкурсу якості продукції (товарів, робіт, послуг).

Miejski autobus A20111, wyprodukowany w fabryce samochodowej w Łucku, trafił na listę 100 najlepszych towarów Ukrainy, które wyłoniono w ramach Ogólnoukraińskiego Konkursu Jakości Produkcji (towarów, prac, usług).

Шановні Пані та Панове!

Маю приємність поінформувати Вас про те, що Польський інститут кіномістецтва позитивно оцінив наш Польсько-Український кінофестиваль «BO!» (www.festivalbo.com), який стартував у минулому році під патронатом Луцького міського голови Миколи Романюка. Ця позитивна оцінка посприяла тому, що цьогорічний II Польсько-Український кінофестиваль «BO!» знову отримав офіційну та фінансову підтримку Польського інституту кіномістецтва, що, звичайно, підвищує ранг нашого заходу. Запрошуємо на наш Фестиваль «BO!»

Від імені Програмної ради та оргкомітету II Польсько-Українського кінофестивалю «BO!» Анжей Кемпінський, керівник правління «Студії BO!»

II ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ МАНДРІВНИЙ КІНОФЕСТИВАЛЬ «BO!» У ЛУЦЬКУ! 16 – 23 листопада 2012 року

16 листопада, п'ятниця

11.00 – прес-конференція і спеціальний показ фільму «10.04.10». (Режисер Аніта Гаргас) про журналістське розслідування обставин загибелі президента Польщі Леха Качинського та супроводжуваних його осіб під Смоленськом.

Місце проведення: Товариство польської культури імені Еви Фелінської (вул.Крилова 5/7)

Програма художніх фільмів

18.00 – Відкриття фестивалю

1. «10.04.10». Режисер Аніта Гаргас – журналістське розслідування обставин загибелі президента Польщі Леха Качинського та супроводжуваних його осіб під Смоленськом.

2. «Заплутана справа». Режисер Яцек Бромський

Детективно-сенсаційний фільм. Молода прокурор і її ровесник-поліцейський розпочинають слідство в справі вбивства. І раптово, як труп із шафи, з'являється жаливий клубок навутині спецслужб, попри те, що Польська Народна Республіка вже давно не існує.

17 листопада, субота

Місце проведення: Кінозала обласної філармонії (пр. Воли, 46)

19.00 – «Мистифікація». Режисер Єжи Копрівіч

Детективна драма. Хтось його бачив, але ж він помер! Прекрасна акторська гра Єжи Штура-старшого.

18 листопада, неділя

19.00 – «Генерал «Ніл». Режисер Ришард Бугайський.

Драма. Після 1945 року у комуністичній Польщі оголосили амністію для воїнів Армії Крайової. Командуючий АК генерал Ніл поверив комуністам і виїшов із підпілля. До цього часу ніхто не знає про місце захоронення його останків.

22 листопада, четвер

19.00 – «Сумна». Режисер Пьотр Матвейчик.

Драма. Як можна подолати сімейну кризу?

Що насправді ми знаємо один про одного, живучи під одним дахом?

23 листопада, п'ятниця

19.00 – «Не панікуй!». Режисер Бодо Кох
Комедійний фільм молодого режисера про сучасну Польщу і про те, як собі зарадити у житті.

24 листопада, субота

1. 19.00 – «День, коли я помру». Режисер Гжегож Ліпец
Драма. Вранці, як завжди, виходиш із дому і йдеш на роботу. Але, чи повернешся живим?

1. 20.00 – «8 на рівні». Режисер Гжегож Ліпец
Драма. Автомобіль збив людину. У ході слідства впливають жаливі речі... Гжегож Ліпец – режисер молодого покоління чи провидець? Чи саме такими будемо у недалекому майбутньому?

25 листопада, неділя

19.00 – Закриття фестивалю
«Випускний 1947 року». Режисер Януш Маєвський.

Фільм про молодого львів'янина, котрого радянські окупанти вигнали зі свого міста. Розповідь про його «нове життя» у Краківі.

Вартість квитка – 10 грн. Тел. для довідок: 75-75-10

Програма документальних фільмів

Місце проведення: конференц-зала Бібліотеки Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки, ауд.101 Інституту філології та журналістики (вул. Винниченка, 30-А)

"Майстерні з Кінофестивалем BO!"
Документальні фільми серед студентів

19 листопада, понеділок:

14.00, конференц-зала Бібліотеки СХУ ім. Лесі Українки, урочисте відкриття кінофестивалю у Луцьку

1. «10.04.10» (реж. Аніта Гаргас, 78 хв.) – журналістське розслідування про обставини

загибелі президента Польщі Леха Качинського та супроводжуваних його осіб у Смоленську.

2. «New Poland» (реж. Гжегож Браун, Роберт Качмарек, 56 хв.) – про радянську агентуру у світі, тобто, як Сталін проковтнув половину Європи і як виникла Польська Народна Республіка.

20 листопада, вівторок:

14.00, ауд. 101

1. «Євгеніка в ім'я прогресу» (реж. Гжегож Браун, 57 хв.) – фільм, який показує виникнення євгеніки в США та її вплив на інтелектуальні та політичні еліти Заходу в ХХ ст., зокрема її вплив на Адольфа Гітлера.

2. «Товариш генерал» (реж. Гжегож Браун, 74 хв.) – хто такий насправді генерал Войцех Ярузельський? Які його таємні зв'язки з советами?

21 листопада, середа:

14.00, ауд. 101

1. «Біле вітрило над Прип'яттю» (реж. Мірослав Дембінський, студія "Еверест", 54хв.) – цікава історія про життя над Прип'яттю, в зоні зараження після вибуху на Чорнобильській АЕС. Туди потрапила знімальна група.

2. «Тноми ідуть в Україну» (реж. Мірослав Дембінський, студія "Еверест", 58 хв.) – подивитися, що діялося на Майдані Незалежності в Києві у 2004 році, вирушила група поляків.

22 листопада, четвер:

14.00, ауд. 101

1. «Що можуть мертві в'язні» (реж. Анна Ференц, 60 хв.) – присвячений радянським в'язням у польському полоні під час польсько-більшовицької війни 1920 року.

2. «Чорні барони» (виконавний продюсер Стефан Ксципчак, 57 хв.) – в окупований І Речі Посполитий молодих людей не потрібно було висилати на Сибір. Вони гинули, наприклад, в шахтах у Силезії.

23 листопада, п'ятниця:

14.00, конференц-зала Бібліотеки СХУ ім. Лесі Українки, закриття кінофестивалю

Dofinansowano przez Konsulat Generalny RP w Łucku ze środków Ministerstwa Spraw Zagranicznych Rzeczypospolitej Polskiej